

„Orbul din Ierihon este dascăl al credinței, al stăruinței în rugăciune și al recunoștinței”

În Duminica a 31-a după Rusalii, a vindecării orbului din Ierihon (Luca 18, 35-43), Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învățătură în Paraclisul istoric „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” al Reședinței Patriarhale. Preafericirea Sa a evidențiat faptul că pasajul evanghelic al duminicii ne arată în esență că Mântuitorul Iisus Hristos dăruiește lumină sufletului și trupului.

Întâistătătorul Bisericii noastre a subliniat că între învățăturile duhovnicești ce se desprind din textul Evangheliei Duminicii a 31-a după Rusalii, ne atrag atenția în mod deosebit iubirea milostivă a lui Dumnezeu, credința puternică a orbului din Ierihon și rugăciunea lui stăruitoare.

Patriarhul României a explicat de ce Domnul Iisus Hristos nu a mers spre omul orb, ci a poruncit ca acela să fie adus la El: „Mântuitorul Iisus Hristos a poruncit să-l aducă pe orb lângă El, în mijlocul drumului, pentru ca cei care erau în jurul Lui să audă mai bine ce anume cerea acela, să înțeleagă toți că orbul nu cerșea de la Iisus nici bani și nici mâncare. De aceea, Iisus îl întreabă: «Ce voiești să-ți fac?» (Luca 18, 40), nu «Ce vrei să-ți dau?». Cu alte cuvinte, Mântuitorul nu dăruiește

lucruri exterioare omului, ci schimbă viața omului, pentru că îndată ce l-a întrebat pe orb, acela a răspuns: «Doamne, să văd!» (Luca 18, 40). Orbul cerea de la Iisus ceea ce nimeni altul nu îi putea da, și anume vederea sau lumina ochilor. Cunosând gândul lui, Iisus știa că orbul îi cerea sănătate deplină pentru a vedea și el lumina soarelui, fețele oamenilor și drumul pe care merge”.

În continuare, Preafericirea Sa a arătat că după ce l-a vindecat de orbire fizică pe nevăzătorul din Ierihon, Iisus îl ia cu Sine. „Ne aducem aminte că după ce a vindecat un demonizat din ținutul Gherghesenilor, acel demonizat, care fusese vindecat, a cerut să fie luat de Iisus cu El, însă Domnul i-a zis: «Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus» (Luca 8, 39). De data aceasta, vedem că Iisus permite orbului vindecat din Ierihon să-L însoțească. Aceasta se explică prin faptul că Iisus a dorit ca orbul să vadă cu propriii săi ochi drumul pe care nu-l vedea înainte, să vadă cetatea pe care n-a văzut-o înainte și să fie prezent la întâlnirea lui Iisus cu Zaheu, mai-marele vameșilor de la Ierihon, pe care Iisus îl va vindeca, nu de orbire fizică, ci de o anumită nevedere duhovnicească, adică de patima lăcomiei de averi. Mântuitorul Iisus Hristos îl vindecă, deci, de orbire fizică pe orbul din Ierihon și de orbire duhovnicească, de patima lăcomiei de averi pe vameșul Zaheu, intrând în casa lui și onorându-l cu prezența Sa”, a spus Preafericirea Sa.

Patriarhul României a subliniat apoi că de la orbul vindecat învățăm să avem credință puternică asemenea lui: „El avea credință puternică, de aceea Iisus nu l-a mai întrebat: «Crezi tu că te pot vindeca?», ci i-a zis: «Vezi! Credința ta te-a mântuit» (Luca 18, 42), recunoscând astfel că orbul avea o credință puternică. De la orbul vindecat mai învățăm rugăciunea lui stăruitoare. Cu cât i se spunea mai mult să tacă, el striga și mai tare, încât Iisus l-a auzit și l-a chemat la El pentru a-l vindeca. Mai învățăm de la acest orb că îndată ce a fost vindecat a arătat recunoștință, «slăvind pe Dumnezeu» (Luca 18, 43). Aici înțelegem că orbul vindecat este un mare dascăl al credinței, al stăruinței în rugăciune și al recunoștinței. Din cerșetor la marginea drumului, prin vindecarea oferită lui de Iisus, el devine misionar mărturisitor al iubirii milostive a lui Hristos. De aceea

Iisus l-a luat cu Sine, ca să binevestească iubirea milostivă a lui Dumnezeu arătată prin Fiul Său, Iisus Hristos, Care S-a făcut Om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor”.

„Vindecarea de boli și de suferințe este o lucrare mântuitoare”

La final, Patriarhul României a explicat că Mântuitorul Iisus Hristos nu consideră o boală cronică drept o normalitate și nici o fatalitate. „Hristos-Domnul dorește să schimbe viața oamenilor care suferă. El vindecă pe cei care suferă de multă vreme și schimbă starea vieții oamenilor. El nu oferă daruri exterioare, materiale, dar schimbă starea și calea vieții omului, adică sensul existenței omului, arătând prin aceasta că vindecarea de boli și de suferințe este o lucrare mântuitoare, vindecătoare și ridicătoare. El a venit să ridice pe oameni din boală, din păcate și din orice stare în care demnitatea umană este decăzută, degradată, marginalizată sau umilită”, a spus Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

— ziarullumina.ro